

пжтuvatъ само — дълго, отдалече...
Димитровъ-денъ не знайшъ ли че мина?...

Ехъ, всѣка заранъ дигамъ азъ пердето
навънъ поглеждамъ — нѣма и сега...
И мисля си съсъ радостъ на сърцето —
какъ тихо, бавно стели се снѣга...

А тамъ звънци че дрѣнкатъ ми се струва,
шейната бързо носи се напрѣдъ;
горнякъ носа пощипва и надува;
дървета, храсте — бѣло е наврѣдъ...

А ей въ дола селото се съглежда:
сестричката ми чака вече тамъ, —
цѣлува ме, подскача и поглежда
въ ржцѣтъ ми — какво-ли ще ѝ дамъ...

И печката, и котката до нея...
Ей, дайте чай! — студено е навънъ.
Пригржщамъ ги, и плача и се смѣя...
И — сѣпвамъ се... Ахъ, чуденъ, сладкъ сънь!...

И, съ ядъ въ душата, дрѣпвамъ пакъ пердето,
навънъ поглеждамъ: нѣма и сега! —
пакъ ясно-синьо трепнало небето. —
Ще дойдешъ ли най-сетнѣ и кога?...

